

K JOSEPH
ESSEL
Belle de Jour

Traducere din limba franceză
de Sînziana Cotoară

POLIROM
2021

Joseph Kessel, *Belle de Jour*

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 1928

© 2021 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Giuseppe de Nittis (1846-1884), *Nud cu ciorapi roșii* (1879), pastel pe hârtie

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KESSEL, JOSEPH

Belle de Jour / Joseph Kessel; trad. din lb. franceză
de Sînziana Cotoară. – Iași: Polirom, 2021

ISBN: 978-973-46-8486-1

I. Cotoară, Sînziana (trad.)

821.133.1

Printed in ROMANIA

Apoi ochii ei scânteietori pironiți în ochii fără expresie ai fochistului:

— La ora trei, rue Virène, 9 bis, la Madame Anaïs.

El dădu prostit din părul plin de cărbune.

„Nu înțelege sau nu mai vrea“, își zise ea cu spaimă aceea pe care doar coșmarurile o trezesc în om. „Sau n-are bani chiar.“

Fără să-și ia privirea de la el, căută în geantă și scoase o hârtie de o sută de franci. Bărbatul o luă uluit și o examină cu atenție. Când ridică din nou capul, Séverine urca deja în fugă panta care ducea spre chei. Bărbatul dădu din umeri, strânse în palmă hârtia și alergă spre un șlep. Pierduse timpul prea mult. Îmbarcarea era la douăsprezece fix.

Aceeași oră douăsprezece, pe care începu seră s-o bată clopotele vechi din partea veche a Parisului, prilejuise și plecarea ei. Pierre termina programul la Hôtel-Dieu. Trebuia să se întâlnească cu el înainte să plece de la spital. Ca toate deciziile pe care le luase în ultimele zile, și aceasta era neașteptată, dar întărâtă de un caracter de atotputernică necesitate.

Un pendul supus unei oscilații bruște execută pe dată o mișcare compensatorie. La fel era și inima lui Séverine: se năpustea spre Pierre cu o ardoare pe atât de necruțătoare pe cât de mult și de josnic îl dăduse uitării.

Nu se-aștepta nicicum ca el să-o ocrotească de ceea ce deja făcuse. Era înfricosător

de sigură că nimeni și nimic n-ar fi putut să-o împiedice să fie în rue Virène la ora stabilită. Nu căuta scuze în hazardul ce i-l adusese în față pe bărbatul de pe malul apei. Acum, că o luase, simțea că orice ar fi putut să fie un pretext pentru hotărârea asta și că pe acel bărbat l-ar fi găsit la orice colț de stradă dintr-un oraș pe care crezuse că-l cunoaște și care-i apăruse dintr-odată sprijinit pe umerii unui popor de oameni ciolănoși, animalici, aspri din care trebuia să facă și ea parte. Dar, până să se-nfăptuiască un sacrificiu, săvârșit din groază sau din încântare, nu știa, alerga la Pierre ca să-o poată vedea ultima oară cum o prețuia el, fiindcă momentul ce urma să o consume avea curând să treacă.

— Domnul doctor Sérizy mai este? îl întrebă Séverine neliniștită pe portarul de la spital.

— Trebuie să iasă. Uitați-l, își ia haina.

Pierre ieși în curte, încunjurat de studenți ce se țineau aproape de el. Aveau toți halate albe. Séverine contemplă figura Tânără a soțului ei, spre care se întorceau figuri încă mai tinere. Nu prea o atingeau trăirile intelectuale, dar grupul răspândea o asemenea ardoare de cunoaștere, atâtă sănătate morală, și toate îndreptate atât de impede spre Pierre, încât nu îndrăzni să-l strige.

— Îl aștept aici, spuse ea încet.

Prevenit pesemne de instinctul iubirii, Pierre întoarse capul spre locul unde se afla

soția lui și, deși stătea în umbra porticului, o recunoscu. Ea îl văzu spunându-le două vorbe băieților care-l urmau și luând-o în direcția ei. În timp ce se aprobia, Séverine privea cu nesaț trăsăturile aceleia fără perche, ca și cum nu s-ar fi cuvenit să le mai vadă. Pierre îi arăta un chip necunoscut, încă marcat de ceasurile petrecute într-un domeniu ce nu era decât al lui, al profesorilor, al studenților lui. Urmele unei munci pe care o iubea, ale bunătății și ale răbdării, o expresie de șef și de muncitor priceput deopotrivă atunci când e surprins printre oamenii săi și la bancul de lucru, iată ce descoperea Séverine, pe lângă halatul alb, atât de alb, că îi era peste putință să n-o ducă gândul la roșul sacru al săngelui.

— Nu mă urî c-am venit să te deranjez, spuse Séverine cu un surâs plin de iubire și de vinovăție, dar, cum nu luăm niciodată prânzul împreună și făceam niște cumpărături prin cartier... înțelegi...

— Să te urăsc! exclamă Pierre, mișcat de o nerăbdare și o sfială cu care nu prea era obișnuit. Cum să te urăsc, iubito, când tu îmi faci o bucurie... Sunt aşa de mândru că pot să te arăt colegilor. N-ai observat cum se uitau la tine?

Séverine se aplecă ușor ca să ascundă paloarea ce-i îngheța obrajii. Pierre continua:

— Așteaptă-mă o clipă. Mai avem o jumătate de oră până la prânz. Ah, cât aș fi vrut

să stau cu tine dacă nu m-ar fi invitat șeful meu.

Afară era frumos. Atrasă de cel mai neprihănit loc posibil, Séverine îl duse pe Pierre spre grădiniță care înverzea chiar lângă Notre-Dame. Acolo primăvara era mai smerită decât în alte zone ale orașului. Cartierele insalubre din jurul Hôtel de Ville veștejiseră chipurile copiilor ce se jucau prin părțile acelea. Când și când, o rază de soare scăpată printre norii de aprilie ricoșa pe vreun gargui sau era înghițită de materialul misterios al vitraliilor. Pe bănci stăteau la taclale muncitori bătrâni. În depărtare se zărea Île Saint-Louis, un chei liniștit de pe malul stâng.

Ținându-se de soțul ei, Séverine dădu ocol grădinii de câteva ori. Pierre vorbea despre viețile în cumpănă ale celor ce găseau refugiu și-acum în catedrală, dar Séverine nu-i asculta decât tonul vocii, pe care-l cobora fără voia lui. Ceva se frâangea în ea, încet, sinistru. Când Pierre trebui să plece, nu-l conduse până la poarta de fier.

— Eu aş mai sta puțin, spuse ea. Du-te, iubitule.

Îl sărută cu o îndărjire convulsivă și repetă în șoaptă:

— Du-te, iubitule, du-te!

Apoi găsi cu greu o bancă pe care să se-așeze și, între două femei ce tricotau, o podidiră lacrimile în tăcere.

Nu-i dădea prin gând să mănânce, nici să plece de-acolo. Stătu aşa, în liniste, ascultând

ceea ce, în ea, era inaccesibil tuturor. Trecură astfel două ore. Fără să se uite la ceas, plecă din grădina de la Notre-Dame spre rue Virène.

Madame Anaïs se arăta bucuroasă să vadă.

— Nu credeam că mai vii, copilă, spuse ea. Ne-am despărțit aşa de brusc de dimineață, m-am gândit că ţi s-a făcut frică. N-are de ce, o să vezi.

Râzând cu un râs drăgăstos, neafectat, o conduse pe Séverine într-o cameră de mici dimensiuni ce dădea spre o curte întunecoasă.

— Lasă-ţi lucrurile aici, porunci veselă Madame Anaïs, deschizând un dulap încasat în perete, unde Séverine văzu două paltoane și două pălării.

Ascultă fără să spună o vorbă, cu maxilarele parcă prinse unul de altul. În tot acest timp, se gândeau cu înfrigurare: „Trebui să-i zic... Bărbatul care-o să vină pentru mine... doar el“. Îi era însă cu neputință să scoată vreun sunet și continuă să-o asculte pe Madame Anaïs, a cărei neprefăcută veselie o mângâia și o îngrozea deopotrivă.

— Uite, copilă, în camera asta stau eu când nu e nevoie de mine. Nu-i prea multă lumină, dar aici, la fereastră, văd destul de bine când stau la masa de lucru. Colegele dumitale îmi dau o mâna de ajutor dacă n-au treabă. Mathilde și Charlotte sunt foarte drăguțe amândouă. Eu una nu suport decât

lumea cu bun-simț și binedispusă. Trebuie să lucrăm fără fasoane și să ne distrăm. De-asta am și renunțat la Huguette, a treia fată, acum cinci zile. O fată frumoasă, ce-i drept, dar era prea multă bătaie de cap. Dumneata, dumneata ești chiar finuță, copila mea, copila mea... cum te cheamă pe tine?

— Nu... n-aș vrea să spun...

— Ce bleagă ești, nu-ți cere nimeni certificatul de naștere. Alege-ți și tu un nume. Să fie drăguț, cochet... Să placă, ce mai. Colegele dumitale și cu mine putem să-ți găsim unul care să-ți vină mănușă.

Madame Anaïs ciuli urechile. Se auzeau râsete în cealaltă parte a corridorului.

— Mathilde și Charlotte, spuse ea, termină acum cu domnul Adolphe, unul dintre cei mai buni clienți ai noștri. Comis-voiajor, câștigă bine... și e hazliu. Aproape toți cei care vin pe-aici sunt oameni de ispravă. O să-ți placă la mine precis. Cât așteptăm, să bem ceva în cinstea venirii dumitale. Ce-ai prefera? Am în bar lichior de toate felurile. Uite.

Dintr-un dulap încastrat în perete, față în față cu cel în care-și lăsase pălăria, Madame Anaïs scoase câteva sticle. Séverine iî arătă una la nimereală, dădu pe gât lichiorul fără să-i simtă gustul măcar, în vreme ce Madame Anaïs mirosi îndelung anisetul. După ce-l bău, reluă:

— Deocamdată o să-ți spunem Belle de Jour. Îți convine? Da? Dumneata ai stofă. Încă un pic sfioasă, dar e firesc. Atâta vreme